အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၄၅

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၁၃ ရက် (၄-၁၁-၇၂)

လွဲသော သတ္တိ

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇါတ်လမ်း-ဇော်ဖြင့်အေး

ထာတူးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဟန်များလွန်းသတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်လူကြီး ထယောက်လို ရှိုးထုတ်နေတယ်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်ကာ အယိုးအကြိတ် အသတ် အပုတ်တွေကို အားကျပြီး –

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

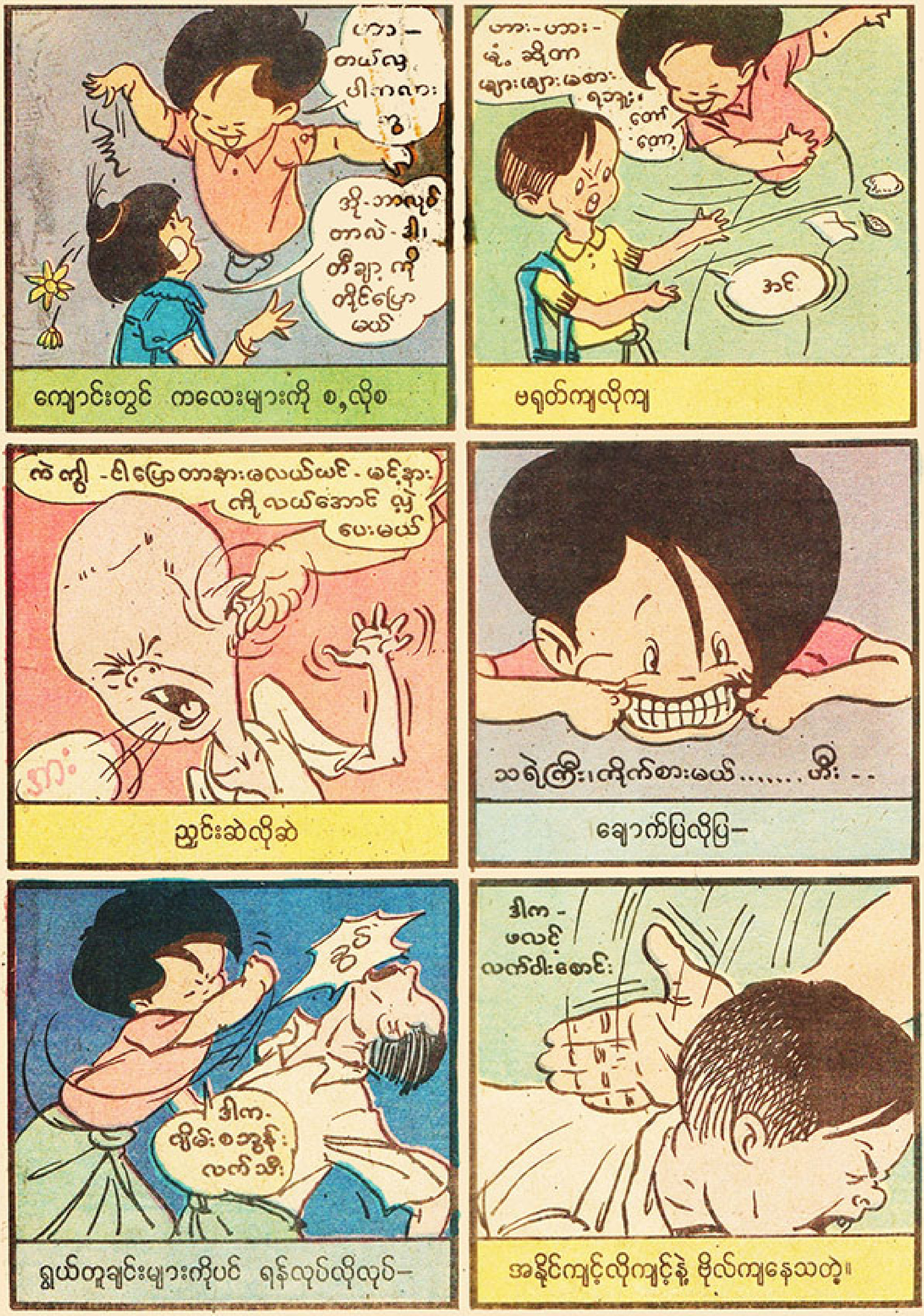
ဟား — တယ်လှ ပါကလား ဒွ
အို-ဘာလုပ်တာလဲ-ဒါ၊ တီချာ ကို တိုင်ပြောမယ်
ကျောင်းတွင် ကလေးများကို စ လိုစ
ဟား-ဟား- မုန့် ဆိုတာ ဖျားဖျားမစား ရဘူး တော်ရော
အင်
မရှုတ်ကျလိုကျ
ကဲ ကွ -ငါပြောတာနားမလည်ယင် - မင်းနား ကို လည်အောင် လှဲ့ ပေးမယ်
အား
ညှင်းဆဲလိုဆဲ
သရဲကြီး၊ ကိုက်စားမယ် ...... ဟီး - -
ချောက်ပြလိုပြ—
အိုင်
ဒါက- ကြိမ်းစဘွန်း လက်သီး
ရွယ်တူချင်းများကိုပင် ရန်လုပ်လိုလုပ်—
ဒါက - ဖလင့် လက်ဝါးစောင်း
အနိုင်ကျင့်လိုကျင့်နဲ့ ဗိုလ်ကျနေသတဲ့။

ဘိုချာ… တာတူး xxxx xxxxxx xxx
ဒုက္ခပါဘဲ ဒီတာတူးဟာ - သုံးမရပါလဲ-မရ ပညာပေးလို့လဲ -မရ
ခံရတဲ့ကျောင်းသားများက တန်းပိုင်ဆရာမကို တိုင်ဖန်များတော့ ဆရာမက
ဆရာကြီး- ဒီကလေးဟာ xxx xxx
အင်း-ဒီလိုဆိုယင် ကျုပ် ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက် ပါ xxx xxx
ဆရာကြီးထံတဆင့် တင်ပြရတာပေါ့။
xxx နောက်ကို-ဒီလိုဘဲ အတိုင်ခံရယင် မင်းမိဘတွေကို တိုင်ရလိမ့်မယ်။ သတိ-ကောင်း ကောင်း ထားလိုက်ပါ-- ကြားလား
ဆရာကြီးက တာတူးကိုခေါ်စစ်သတဲ့—
မင်းတို့ တိုင်လို့ ငါအဆူ ခံရတါ
နောက်တခါ တိုင်ယင် အသေဘဲ မှတ် xx xxxxx xx
ဒီလို အဆူအကြိမ်း ခံရတော့ တိုင်တဲ့ကျောင်း သားတွေကို တာတူးက ကြိမ်းသတဲ့။
ဟယ်
ဟာ
ဒေါက်
ရက်များမကြာမီ တာတူးဟာ ကျောင်းကို ခါးမြှောင်ယူလာပြီး သစ်ပင်ကို ခါးပေါက် ပြတယ်။
အဲဒါကို (( )) ခါးမြှောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ခါးများကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ပစ်ရတယ်။ ကြည့်ကွ- ဟော ဒီလို ပစ်ရတယ်
ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်တော့ စိတ်ကြီး ဝင်သွားပြီး ခါးတဝင့်ဝင့်နဲ့ ဟန်ပြနေသတဲ့။

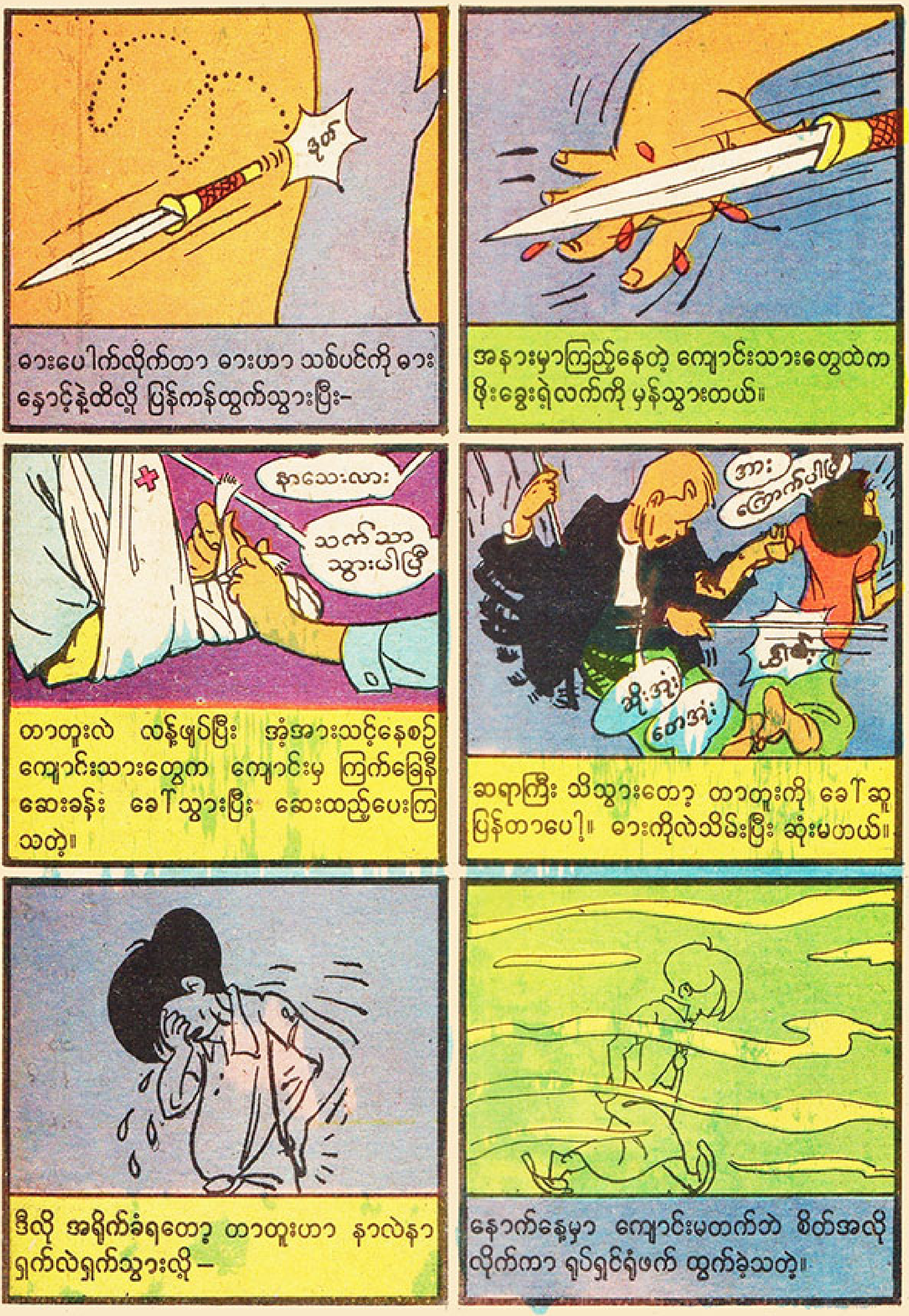
ဒုတ်
ဓားပေါက်လိုက်တာ ဓားဟာ သစ်ပင်ကို ဓားနှောင့်နဲ့ထိလို့ ပြန်ကန်ထွက်သွားပြီး–
အနားမှာကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲက ဖိုးခွေးရဲ့လက်ကို မှန်သွားတယ်။
နာသေးလား
သက်သာသွားပါပြီ
တာတူးလဲ လန့်ဖျပ်ပြီး အံ့အားသင့်နေစဉ် ကျောင်းသားတွေက ကျောင်းမှ ကြက်ခြေနီဆေးခန်း ခေါ်သွားပြီး ဆေးထည့်ပေးကြသတဲ့။
အား ကြောက်ပါဗျ
ဆရာကြီး သိသွားတော့ တာတူးကို ခေါ်ဆူပြန်တာပေါ့။ ဓားကိုလဲသိမ်းပြီး ဆုံးမတယ်။
ဒီလို အရိုက်ခံရတော့ တာတူးဟာ နာလဲနာ ရှက်လဲရှက်သွားလို့ –
နောက်နေ့မှာ ကျောင်းမတက်ဘဲ စိတ်အလိုလိုက်ကာ ရုပ်ရှင်ရုံဖက် ထွက်ခဲ့သတဲ့။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ သူ့လိုဘဲ ကျောင်းပြေးကလေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပေါင်းမိသွားသတဲ့။
လာကြပဟေ့ - ရုပ်ရှင် - ဝင်ကြည့်ရအောင်
အေး - အထဲမှာစားဘို့ - ကွာစေ့တို့ သရက်သီးစိမ်တို့ - ဆိတ်သားကင်တို့ ဝယ်သွားရအောင်
မကြာမီ ထန်ချီက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဘို့ဆွယ်။
ကန်တော်ကြီးမှာ - ရေသွားကူးမယ် ဘယ်သူလိုက်မလဲ
တန်ချီက ရေသွားကူးဘို့ တိုင်ပင်တယ်။
နို့တော့ - ရထား သွားခိုစီးမယ်ကွာ
ရထားခိုစီးတာ ပျော်စရာလဲကောင်းတယ်။ စွန့်စားခန်းလဲပါတယ်။
မင်းလဲ စီးခဲ့ဘူးလိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ..
တန်ချီက မီးရထားခိုးစီးဘို့ ကြံတယ်။
အောင်မယ်၊ ငါက - အားလုံး လုပ်ခဲ့တယ်။
ဒီကျောင်းမှာ ငါမိုက်လှဘဲ။ ကျောင်းသား တယောက်ကို မီးမြှောင်နဲ့ ထိုး ခဲ့တာကွ ။ ရထားစီးတာက အသေးအဖွဲပါ

အာလူးလာမပေးနဲ့ လေ - ခဲ့ခဲ့ချော့
ဟား ဟား
ကဲပါ - လိုက်ခဲ့ပေါ့ - သတ္တိ မှ ရတာ ပေါ့
ဒီလိုနဲ့ ရထားခိုးစီးအဖွဲ့နဲ့ ပါသွားပါရော-
ဝှီ
ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သွားစဉ် မြို့ပတ်ရထား တစီးထွက်ဘို့ ဂတ်ဗိုလ်က ဝီစီမှုတ်လိုက်ရာ
ဟေ့ကောင် --- လာလေကွာ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ တက်လေ၊
ရထားဘီးလိမ့်ပြီး ထွက်စပြုစဉ် အဖွဲ့သားများက တွယ်ကပ်ပြီး ပါသွားသတဲ့။
ဟင် - ငါဘယ်ဆိုးလို့လဲ ပါလုပ်ယင် - ရပါတယ်...
မင်းတို့လို - ငါလဲ တက်နိုင်ပါတယ်ကွ
ဒီတော့မှ တာတူးဟာ သတိရပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခုန်တက်လိုက်တယ်။
ခဏနေတော့ ရထားအရှိန်လဲယူရော အဖွဲ့သားများဟာ အလိုက်သင့် တယောက်ပြီး တယောက် ခုန်ချကြတယ်။
ဆင်းတော့လေကွာ
ဟားဟား သတ္တိ မရှိတဲ့ကောင် - ကြောက်
ရပါတယ်ကွ ...
ရတော့ရတယ် အကိုရဲ့ ဒီလို မကြောက်နဲ့
ဟားဟား
တာတူးက မဆင်းသေးတော့....

ခုန်မချနဲ့ သေလိမ့်မယ်
ဟာ
ဟင်
တာတူးဟာ အဲဒီလို ဟားတိုက်တာကို မခံချင်လို့ ပိုင်းပြောနေတဲ့ကြားထဲက –
စွန့်စွန့်စားစား မျက်စိမှိတ်ပြီး ခုန်ချလိုက်တော့ရာ–
အသက်ရှိသေးရဲ့လား
သတိမေ့နေပုံရတယ်
ခေါင်းလဲ ကွဲသွားတယ်
ဆေးရုံကို မြန်မြန်ပို့ပေါ့
ဂတ်ဗိုလ်က မြင်လိုက်လို့ ရထားကိုရပ်စေပြီး ဆင်းကြည့်ရတာပေါ့။
ဒေါက်တာရယ် ကျမ သားလေး ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ
မစိုးရိမ်ရပါဘူး။
ဆေးရုံရောက်လို့ ဆိုင်ရာမှ အကြောင်းကြားချက်အရ မိဘဆွေမျိုးများလိုက်လာပြီး –
ခင်များတို့သား - တာတူးဟာ ××××× အဲဒီတော့ - နောက်ကို - အိမ်မှာလဲ ဆုံးမပါအုံး
ကျမကို - မသိလို့ပါ ဆရာကြီးရယ်.... ဆုံးမပါ့မယ်
တာတူးအခြေအနေကို လာကြည့်ကြတယ်။
....ဖြင့်ပါ - မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေဆို။ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ သတ္တိနဲ့ - မခံချင်စိတ်ကို အသုံးမပြုမိလို့ - ခုလို ခံရတာဘဲ..
ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး.... ကျနော်မှားပါပြီ။ နောက်ကို - မလုပ်တော့ပါဘူး --
အခုလိုဒုက္ခရောက်ပြီးမှ တာတူးဟာ နောင်တရပြီး တောင်းပန်ဝန်ချတော့သတဲ့။

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဇေ   ကျော်ကျော်

ပီဇားရိုး

ပီဇားရိုးသည် မထင်ရှားသော အမျိုးအနွယ်မှဆင်းသက်၍ ပညာလုံးဝ မသင်ခဲ့ရသော စပိန်အမျိုးသားတဦး ဖြစ်၏။ သူသည် သေသည့်တိုင်အောင် သူ၏နာမည်ကိုပင် မရေးတတ်ခဲ့ပေ။ ထိုသို့စာမတတ်သော်လည်း အကြံအစည် ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ၁၅၁၃ ခုနှစ်က ဗာလ်ဗိုးအား ဆိုသူနှင့်အတူ ပစိဖိတ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ထိုအခါမှစ၍ တောင်အမေရိကတိုက်သို့ သွားရောက်ရန်ဆန္ဒသည် ပီဇားရိုး၏ရင်တွင် ကိန်းအောင်းနေခဲ့လေသည်။

၁၅၁၉ ခုနှစ်တွင် ပီဇားရိုးသည် ပနားမားနိုင်ငံတွင် မြေကွက်တကွက် ဝယ်ယူရရှိသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့ရာ တောင်အမေရိကသို့ သွားနိုင်ရန် ပို၍ နီးစပ်လာတော့သည်။ ၁၅၂၆ ခုနှစ်တွင် ပီဇားရိုးသည် ပီးရူးနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်အတူ ပနားမားဆိပ်ကမ်းမှ တောင်အမေရိက ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်အတိုင်း သင်္ဘောလွှင့်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် ပီးရူးနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခြင်းမရှိပဲ အစာရိက္ခာလည်း ပြတ်လပ်သွားသဖြင့် ပနားမားသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရ၏။

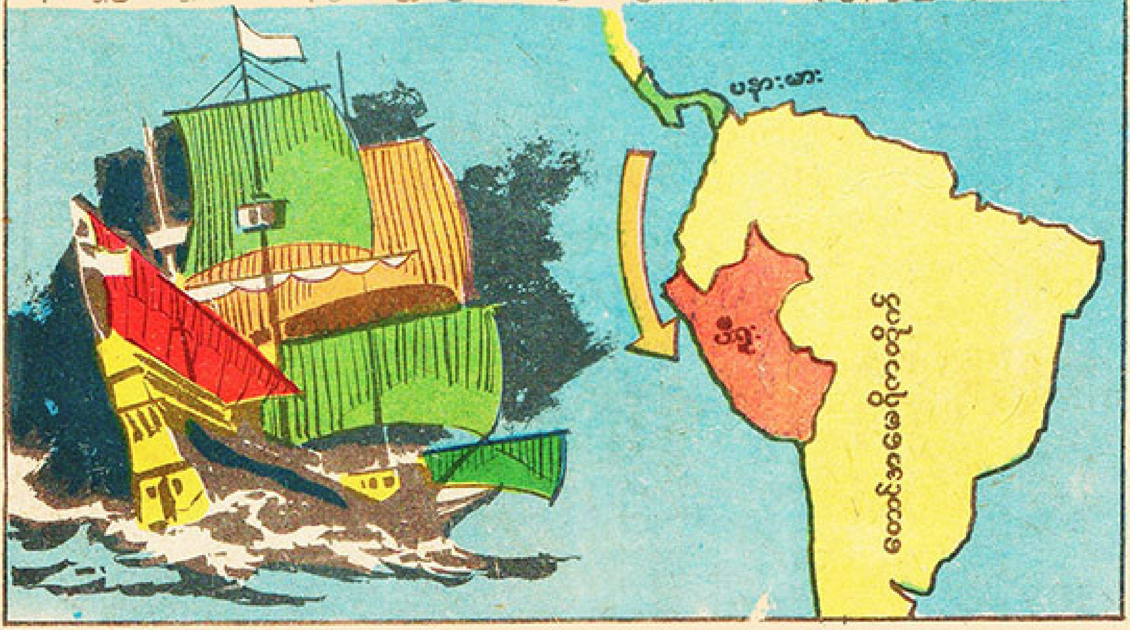

ထိုနောက် ပီဇာရိုးသည် နောက်လိုက်အနည်းငယ်နှင့်အတူ တောင်အမေရိကသို့ ဒုတိယအကြိမ် ခရီးထွက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်ကား တောင်အမေရိကတိုက် ကမ်းခြေပေါ်တွင် ခြေချမိကြ၏။ သို့သော် အဓိက ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည့် တောင်အမေရိကရှိ ပီးရူးနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက်ကား ပီဇာရိုးတွင် လူအင်အား အလွန်နည်းပါးနေပေသေးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပီဇာရိုးသည် ပနားမားဘုရင်ခံထံ လူစေလွှတ်၍ အကူအညီတောင်း၏။ ပနားမားဘုရင်ခံက အကူအညီမပေးသဖြင့် ပီဇာရိုးကိုယ်တိုင် စပိန်သို့သွား၍ စပိန်ဘုရင်ထံ အကူအညီ တောင်းခံလေသည်။ ဘုရင့်ထံမှ အကူအညီရသဖြင့် ၁၅၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် စပိန်မှ ပနားမားသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ၁၅၃၁ ခုနှစ်တွင် လူ ၁၈၀၊ မြင်း ၂၇ ကောင်ပါသော သင်္ဘောသုံးစင်းဖြင့် ပနားမား ဆိပ်ကမ်းမှ ပီးရူးနိုင်ငံရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မကြာမီ တောင်အမေရိကတိုက်၏ ကမ်းခြေသို့ ရောက်၍ မြစ်ဝတခု အနီးတွင် မြို့တည်ကာ နားနေကြ၏။ စပိန်လူမျိုးအချို့သည် ထိုမြို့တွင် နေခဲ့ကြပြီး ပီဇာရိုးမှာကား လူ ၁၇၇ယောက်၊ ဘုန်းကြီးသုံးပါးနှင့်အတူ ပီးရူး နိုင်ငံ တည်ရှိရာ အန်းဒီးတောင်ထိပ်ဆီသို့ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ပေသည်။ ဘေးတဖက် တချက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ ရှိသော တောင်ဘက် လမ်းများပေါ်တွင် အသက်ဆံဖျား စွန့်စားသွားရပြီး နောက်ဆုံးတွင် ပီးရူးနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိကြ၏။ ပထမတွင် ပီးရူးဘုရင်က အသာတကြည် လက်ခံသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပီးရူးဘုရင်၏ စစ်တပ်နှင့် ပီဇာရိုး၏ နောက်လိုက်များ တိုက်ခိုက်ကြရသည်။ ပီဇာရိုးဖက်မှ အနိုင်ရသဖြင့် ပီဇာရိုးသည် ပီးရူးနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဖြစ်လာလေသည်။

သို့သော် များမကြာမီ ၁၅၄၁ ခုနှစ်တွင် ပီဇာရိုးမှာ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရလေတော့သည်။

စွန့်စား သွားလာမှုနှင့် တိုက်ခိုက်မှုတွင် အထူးကျွမ်းကျင်သော ပီဇာရိုးကား တောင်အမေရိကတိုက်သို့ ရောက်ရှိရုံမျှမက ပီးရူးနိုင်ငံကိုပင် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် စွန့်စား ရှာဖွေစူးစမ်းရုံမျှနှင့် အားမရပဲ မတရားနယ်ချဲ့လိုသော စိတ်ဆန္ဒကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

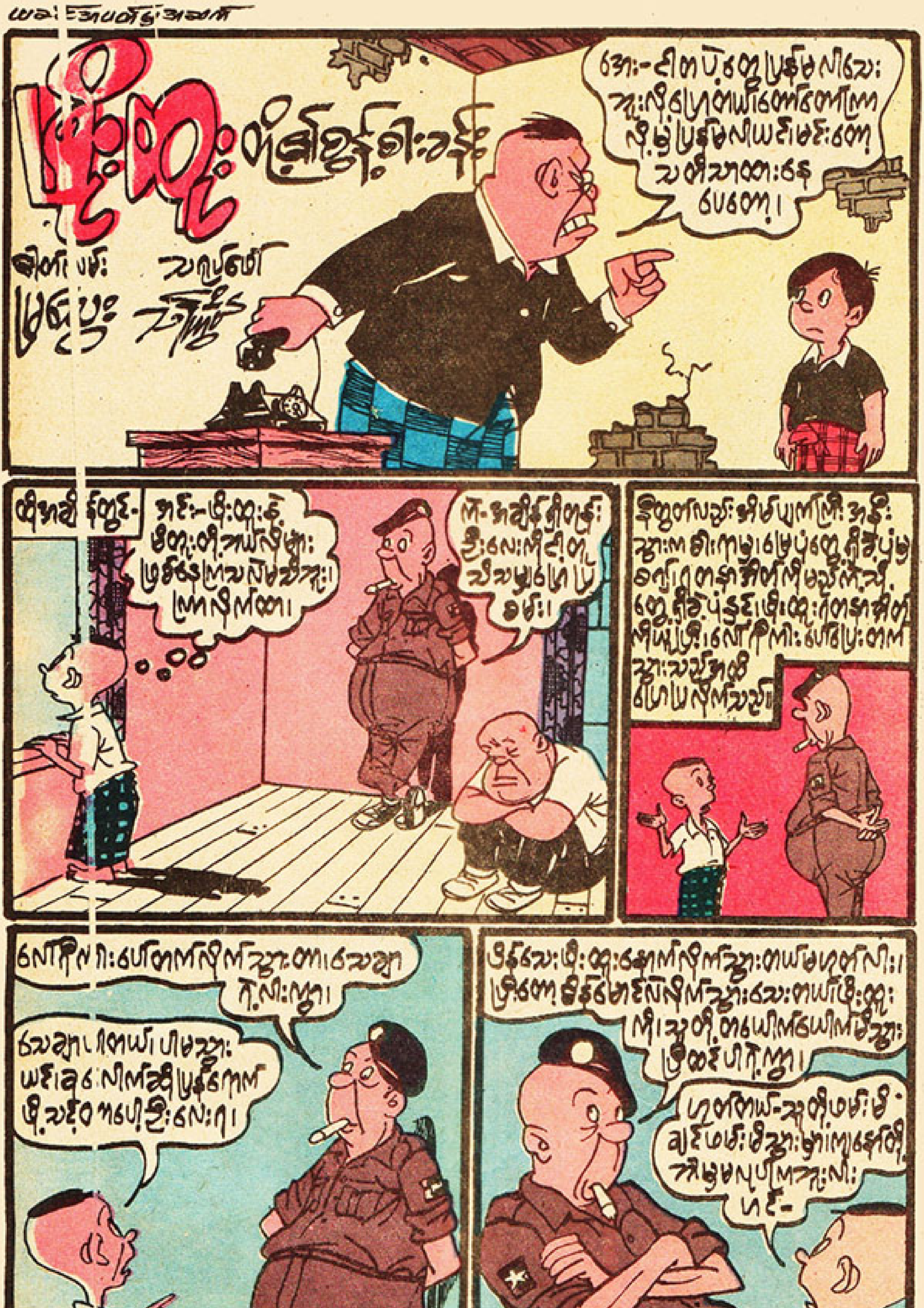
ထိုအချိန်တွင်-

ဒိန်ဒေါင် ဒီကို ပြန်ပါသလား
မတွေ့ကြသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုမမြင် ကြသေးဘူးလား၊
ခလေးမလေးကော ခင်ဗျားတို့နဲ့လား၊
ခလေးမလေးလား - ဟင့်အင်း - နောက်တခါးမှာ ထင်တယ်
ပိုးထူး ဘယ်မှာလဲ မသိဘူး၊ ဒိန်ဒေါင်နဲ့လို့ ထင်တာကို၊ ဒို့လဲ ဒါသိချင်လို့ လိုက်နေတာ ကိုး၊
ပိုးထူးကော ဦးလေး၊
ကားနံပါတ် (၇) တပါ - ဟုတ်ပြီ - ဒါဒီဝနေတာကို သိတယ်၊ ခုဘဲ ဒီကို သွားလိုက်မယ်လေ၊

ကရင်မလင် နန်းတော်

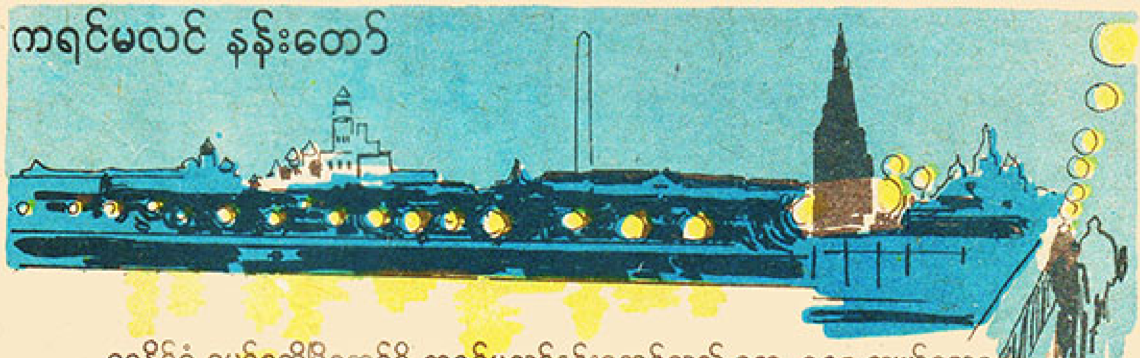

ရုရှနိုင်ငံ မော်စကိုမြို့တော်ရှိ ကရင်မလင်နန်းတော်သည် ဧက ၁၀၀ ကျယ်သော တြိဂံ သုံးမြှောင့် မြေကွက်လပ်ကြီးပေါ်တွင် အမြင့်ပေ ၅၀၊ အထု ၁၅ ပေ၊ အရှည် တမိုင်ခွဲရှိသည့် အုတ်တန်တိုင်းအတွင်း ခန့်ညားစွာ တည်ရှိသည်။ တန်တိုင်းပတ်လည်၌ မျှော်စင် ၂၀ ခုရှိသည်။ ရုရှဇာဘုရင်များသည် ကရင်မလင်နန်းတော်တွင် ၁၇၀၉ ခုနှစ် အထိ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ကရင်မလင်ရှိ အဆောက်အအုံများကို ဆေးပြန်သုတ်ပြီး ပြည်သူလူထုအတွက် ပြတိုက်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

အလျား ၃၉၅ ပေ အမြင့် ၉၂ ပေရှိသည့် ဂရန်းပဲလေ့ (မဟာနန်းတော်) သည် ကရင်မလင်၏ အကြီးဆုံး အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ ဂရန်းပဲလေ့ဘေးတွင် လက်နက်နှင့် အနုပညာပြတိုက်ရှိ၍ ဇာဘုရင်များ၏ အဆောင်အယောင်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ သရဖူစသည်များ ပြထားသည်။ ကရင်မလင်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးများအနက် ဇာဘုရင်များ ဘိသိက်ခံသည့် အုစပင်စကီး ဆိုးဗော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အမြင့်ပေ ၃၀၀ ခန့်ရှိ အိုင်ဗန်ဘုရင်၏ ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ကြီးအတွင်း၌ တန်ချိန် ၂၀၀ နီးပါးရှိသည့် ကမ္ဘာ့ အကြီးဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီးထားရှိသည်။

၁၈၁၂ ခုနှစ်က ရုရှကို လာတိုက်သည့် နပိုလီယံတပ်ကြီးမှ ရရှိလိုက်သော အမြောက် ၉၀၀ နှင့် ရုရှ ဇာဘုရင်၏ တန်ချိန် ၄၀ ရှိ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး အမြောက်ကြီးကို နန်းတော်အပြင်ဖက်၌ ခင်းကျင်းပြသထားသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

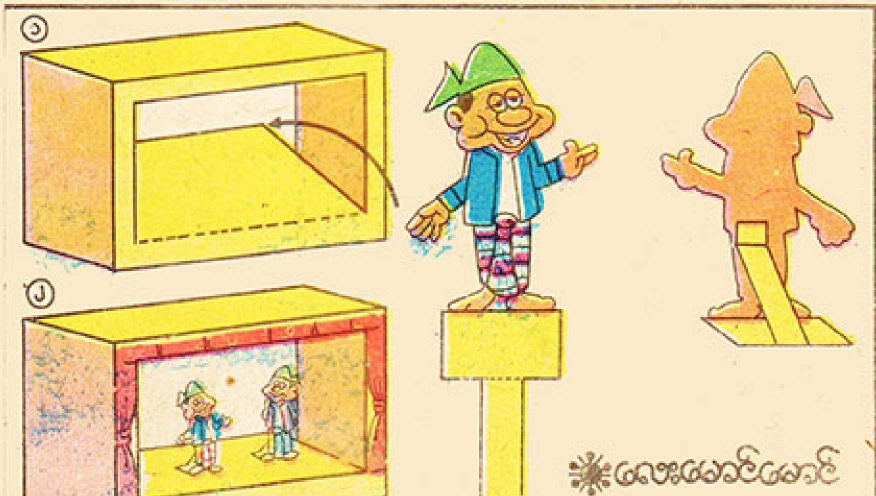

ပြဇာတ်စင်လေး လုပ်ရအောင်

စက္ကူထူးလွှတ်တခုကို ပုံပြပါအတိုင်း ဖြေက်ပြီးခေါက်လိုက်ပါ။ ထိုနောက်ပေးထားသောပုံကို ဖိတ်စာကပ်ပြားတွင်ကပ်၍ ညှပ်ပြီး အစက်ရာများအတိုင်းခေါက်၍ ထောင်ထားနိုင်ပါသည်။

စည်းကမ်းတန်ဖိုး

အညာတမာ

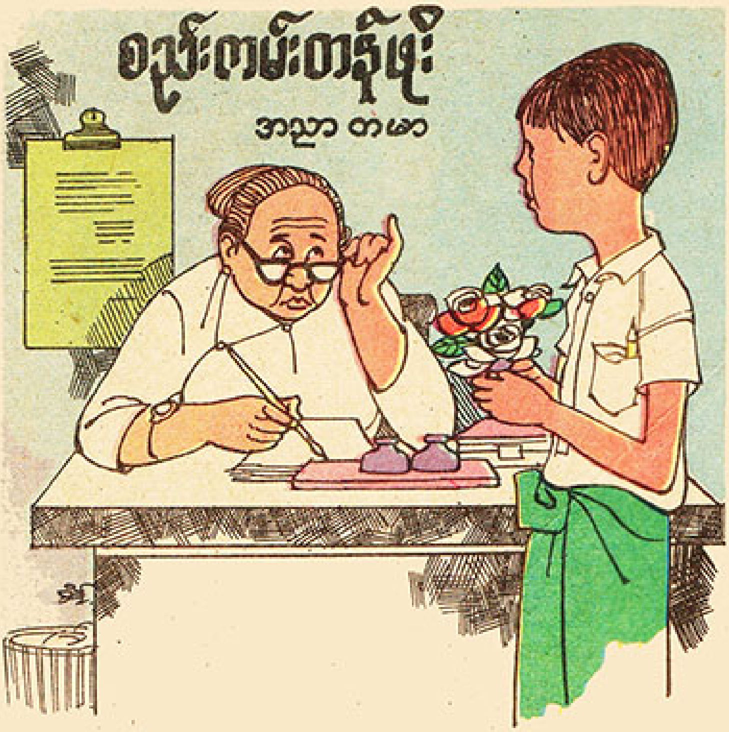

မောင်ညိုလုံး လက်ထဲတွင် ကြီးသောလှသော နှင်းဆီအဖြူ၊ အနီ၊ အပွင့်ကြီးများ ကိုင်ထားသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်စိန်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာသော မောင်ညိုလုံးကို မမြင်သေး။ ကလောင်တချောင်းနှင့် ရေးမှတ်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

"ဆရာမကြီး"

မောင်ညိုလုံးကခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာမကြီးသည် မျက်မှန်ကို လက်မဖြင့် အသာပင့်တင်လိုက်ပြီး –

"ဘာကိစ္စလဲကွယ်"

"မေမေက ဆရာမကြီးအတွက် ပန်းတွေ အပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

မောင်ညိုလုံးသည် နှင်းဆီပွင့်များကို ဆရာမကြီးသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာ ပေးလိုက်သည်။ ဆရာမကြီးက ပန်းများကို ယူ၍ စားပွဲပေါ်၌ အသာအယာ တင်ထားသည်။

"မင်းမေမေက ဝယ်ပေးလိုက်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်တို့ခြံထဲမှာရှိတဲ့ အပင်တွေက ခူးပေးလိုက်တာပါခင်ဗျာ"

"အေး ဒီတခါတော့ ရှိစေတော့။ နောက်ဆို ဆရာမကြီးအတွက် ဘာလက်ဆောင်မှ ယူမလာခဲ့နဲ့၊ ဟုတ်လား။ မင်း မေမေ ကိုလဲ ပြောလိုက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့။ ကဲ - မင်းပြန်နိုင်ပြီ"

ဆရာမကြီး၏ ရုံးခန်း ထဲမှ ထွက်လာသော မောင်ညိုလုံးမှာ စိတ်လက် ပေါ့ပါး ရွှင်မြူး၍နေသည်။ ကျောင်းတက်ရန် စောသေးသည်နှင့် ဈေးဆိုင်များ ရှိရာဖက် လာခဲ့ပြီး ရေခဲချောင်း တချောင်း ဝယ်စားသည်။ ရေခဲချောင်း တဝက် ကုန်လုလုတွင် မောင်ညိုလုံး လက်ကို တစုံတယောက်က တိုက်သွားသဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ မောင်ညိုလုံးလက်ကို တိုက်သွားသူမှာ ဖိုးတေ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမည်ရင်းမှာ ဇော်ဝင်းဖြစ်၏။ တေပေလွန်း၍ ကျောင်းသားများက ဖိုးတေဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"မကျေနပ်ဘူးလားကွ"

ဖိုးတေက မောင်ညိုလုံးကို မေးလိုက်သည်။

"ကျေ နပ် ပါ တယ် ကွာ၊ မတော်လို့ထိမိတာဘဲ"

"မတော်လို့ထိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တမင်လုပ်တာ။ မင်း မကျေပ်နပ်လဲ ဂရုမစိုက်ဘူး"

ဖိုးတေက ရုပ်ရှင်ထဲမှ လူကြမ်း အမူအရာဖြင့် မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောသည်။ မောင်ညိုလုံးသည် ခေါင်းငုံ့ခံမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။သို့သော်ရယ်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်ညိုလုံး ရှက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးတေ၏ အင်္ကျီစကိုဆွဲပြီး လက်တဖက်ဖြင့် ဖိုးတေ မျက်နှာကို ထိုးလိုက်သည်။ ဖိုးတေက ပြန်ထိုးသည်။ လူများ ဝိုင်း လာသည်။ မောင်ညိုလုံး ခများ

ခံပြင်းလွန်း၍ ဘာတခုမျှ မမြင်ရတော့။

"ကျောင်း သား ဆို တာ ကျောင်းစည်းကမ်းကို ရိုသေရတယ်ကွ"

ဆရာမကြီး၏ အသံ ကြားရမှ မောင်ညိုလုံး သတိရ စိတ်ဝင်လာသည်။ ဖိုးတေ သည် ဆရာမကြီး ရှေ့၌ ခေါင်းငုံ့၍ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။

"မောင်ဇော်ဝင်း၊ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မင်းရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ ကျောင်းသားတွေက ပြောနေပြီ။ မင်း ဝန်ခံသလား"

"ကျနော့်မှာ အပြစ် ရှိပါတယ် ဆရာမကြီး"

ဖိုးတေက အသံတိုးတိုးဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။

"အပြစ်ရှိတဲ့ အတွက် မင်း မုံ့စားဆင်းချိန်မှာ ကျောင်းဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ အမှိုက် သရိုက်တွေ ကောက် ရ မယ်။ တံမြက်စည်းလှဲရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား"

ဆရာမကြီးသည် မောင်ညိုလုံးကို ကြည့်ပြန်သည်။ မောင်ညိုလုံး အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဆရာမကြီးကို မရဲတရဲ ကြည့်မိသည်။ ဆရာမကြီး၏ ခေါင်းတွင် နီရဲသော နှင်းဆီပန်းပွင့်ကြီး ပန် ဆင် ထားသည်။ မောင်ညိုလုံး အားတက်သွားသည်။ ဆရာမကြီးကို နှင်းဆီပန်းများ ပေးခဲ့ခြင်းအတွက် ဆရာမကြီး သူ့အပေါ်မှာ ညှာလိမ့်မည် ထင်သည်။

"မင်းမှာ အပြစ် ရှိသလား မောင်ညိုလုံး"

"ကျနော့်မှာ အပြစ် မရှိပါဘူး ဆရာမကြီး၊ သူ့ရန်စလို့ ကျနော် ထိုးမိတာပါ"

ဆရာမကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ နားထောင်လျက် -

"ကောင်းပြီ။ မင်းကို ရန်စတဲ့ အကြောင်း ဆရာမကြီးကို ဘာလို့ လာပြီး မတိုင်ရတာလဲ"

မောင်ညိုလုံး အဖြေရ ခက်သွားသည်။

"ကဲ – မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား မောင်ညိုလုံး"

ဆရာမကြီးက ထပ် မေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့-ဆရာမကြီး။ အပြစ် ရှိပါတယ်"

မောင် ညို လုံး က ပြန်ဖြေသည်။

"မင်း က တော့ ညနေ ကျောင်းဆင်းယင် ကျောင်းဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းရမယ်။ ကဲ – မင်း အတန်း မင်းပြန်နိုင်ပြီ"

မောင်ညိုလုံး အသိ နှစ်ခု ရလာသည်။ ရန်ကိုရန်ဖြင့် တုန့်ပြန်ခြင်း မပြုပဲ ဆရာမကြီးကို သာ တိုင်ခဲ့လျှင်....ဟူသောအသိနှင့် ဆရာမကြီးသည် မျက်နှာမလိုက်၊ ကျောင်းသားအားလုံး အပေါ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်ခင် ဆုံးမသည်ဟူသော အသိတို့ ပင်တည်း။

ပုပ္ပါးတောင်

ပုပ္ပါးတောင်ကလေ ပေမြင့် ငါးထောင့်ရှစ်ရာ ငါးဆယ့်ရှစ်

ဆေးမွန်တောင်က ပိုမြင့်တယ်၊
လေးထောင်ရှစ်ရာ ပေမြင့်ရှိ။

တောင်မကြီးက မိုးတိမ်စွန်၊
အမြင့်စွင့်စွင့်ချွန်။

အလွန်မြင့်တဲ့ တောင်ကြီးဖြစ်၊
လေးထောင်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ့်တစ်။

စကားဝါပန်း ဆေးပင်စုံ၊
ငှက်ပျော်ပိန်နဲ့ သရက် စုံ။

ပုံပြင်ထဲက မယ်တော်ကြီး၊
ပုပ္ပါးတောင်၌ သူပျော်မွေ့။ ။

ရတနာပုံ ဒါလီဆွေ

ခိုင်ပန်းစုံ

''ဝတ်ဆံရွှေခဲ၊ ပုလဲချပ်စီ'' ဟု သရဖီပန်းများ၏ ဝတ်ဆံ
ကို ရွှေအစု အခဲ ကလေးများနှင့်ဥပမာ၍၊ ပွင့်ချပ်များကို ပုလဲချပ်
ကလေးများနှင့်ဥပမာ၍ ရှေးစာဆိုကြီးများက ခိုင်းနှိုင်း၍ ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ အပွင့် ကလေးများ၏
ပုံ သဏ္ဍာန်မှာ ကံ့ကော်ပွင့်နှင့် တူသယောင်ယောင်။ ပုန်းညက်ပန်းနှင့်လည်း ဆင်သလိုလို။
ခပွင့်တပွင့် တွင် ပွင့်ချပ်လေးခုပါရှိ၍ အပွင့်၏ ပမာဏမှာ လက်မဝက်သာသာမျှသာ ရှိလေ
သည်။

တပေါင်းလတွင် သရဖီပန်းများ ဖူးပွင့်သဖြင့် ရှေးစာဆိုတော်များ၏ တပေါင်းလဘွဲ့များ
တွင် သရဖီပန်းသည် ပါစမြဲဖြစ်သည်။ မျှားပိတုန်းများ နှစ်သက်သော အလွန် သင်းပြန့်သည့် အနံ့ရှိသဖြင့် သရဖီပန်းများကို နေမထွက်မီ ခူးကြရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မျှားပိတုန်းများ အုံခဲနေတတ်သည်။

သရဖီပင်သည် ပုန်းညက်ပင်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ သို့သော် အပင်အနေအထားပို၍ ဖြောင့်မတ်သည်။ ပေ ၅၀–၆၀ ခန့်အထိ မြင့်နိုင်သော အပင်အလတ်စားဖြစ်သည်။ အပူပိုင်းဒေသများ၌ ဖြစ်ထွန်းသည်။ အရွက်များမှာ ပုန်းညက်ရွက်နှင့် ဆင်သော်လည်းအနည်းငယ်သေး၍ ထိပ်တုံးသည်။ ပုန်းညက်ရွက်ကဲ့သို့ပင် အနားညီ၍ အရွက်ချောပြီး သားရေကဲ့သို့ ခပ်ပျဉ်းပျဉ်းဖြစ်သည်။ အပွင့်ပွင့်ပုံမှာမူ ပုန်းညက်နှင့် ခြားနားသည်။ ပုန်းညက်ကဲ့သို့ အခိုင်လိုက် မပွင့်ပဲ ရိုးတံတလျှောက်ပွင့်ညှာတံ ခပ်တိုတိုဖြင့် ခပ်ကျဲကျဲတပွင့်ချင်း ပွင့်သည်။ အဖူးများကလည်း လုံးလုံးကလေးများ ဖြစ်သည်။ အသီးများမှာ ပုန်းညက်သီးကဲ့သို့ပင်အခွံမာ၍ လုံးလုံးဝန်းဝန်းဖြစ်ပြီးလျှင် ပုန်းညက်သီးအရွယ်ခန့်ပင်ရှိလေသည်။

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၂၉-၁၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁
ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/